O notranji nravni čistosti

208. Zakonska prisila in ljubezen

1 (Gospod): "Glej, ponoči je prišlo dekle nizkega stanu. Bila je nekje po poslih svojih gospodarjev, toda zamudila se je tako zelo, da jo je ob vrnitvi zajela noč. Na pol poti pa je naletela na hišo, v kateri je živel pobožen samotar, kakršni so povsod po Judeji, ki zaradi Božjega kraljestva, kakor pravijo in tudi resnično hočejo, živijo zelo strogo življenje. Dekle, ki se je vračalo v že globoki viharni noči, potrka na puščavnikova vrata in prosi za prenočišče čez noč.
2 Puščavnik gre ven in vidi, da je proseča oseba dekle; zaradi njenega vstopa bi bila njegova koča lahko oskrunjena. Zato ji pravi, prevzet od svete vneme: `Nečisto bitje, nikar ne vstopaj v mojo Bogu posvečeno, čisto kočo; kajti nečista bi postala zaradi tebe, in končno bi jaz postal nečist zaradi nje! Zato pojdi dalje in odidi tja, od koder si prišla!' S temi besedami zapre vrata in lahkega srca ter vesel, da se je rešil te nevarnosti oskrunjenja prepusti jokajoče dekle njeni grenki usodi. Nato se veselega srca vrne v svojo kočo in slavi Boga, da ga je milostno obvaroval tolikšne nevarnosti za njegovo dušo, in se ne zmeni več za ubogo dekle; vseeno mu je, ali se je ta v temni noči kje ponesrečila ali ne.
3 Čez eno uro pa pride isto dekle, ki jo je vihar hudo zdelal, do hiše zloglasnega cestninarja, ki je pred očmi čistih Judov velik grešnik. Ta sliši ubogo dekle že od daleč tarnati, ker stražari pri svoji zapornici in tudi sicer ne hodi rad zgodaj spat, zato so mu čisti Judje dali vzdevek Neredni lopov.
4 Ta grešni lopov pa hitro prižge baklo in pohiti stokajočemu dekletu naproti; in ko jo najde šepajočo in jokajočo, jo tolaži in jo dvigne na svojo močno ramo, jo odnese v svojo hišo, ji da jesti in piti ter ji pripravi prijetno in mehko ležišče. Zjutraj pa jo še obdaruje, nato osedla dve muli in jo spremlja, tako da pride v svojo precej oddaljeno domovino okrepljena in dobro razpoložena.
5 Glej, puščavnik je velik spokornik in živi v kazenski prisili, ki si jo je sam naložil, ter se najskrbneje ogiba vsega, kar bi lahko tudi najmanj onečistilo njegovo, kakor misli, čisto dušo, in meni, da mora biti Bogu zato kar najbolj všeč; **obenem pa mu je zelo veliko do tega, da bi ga svet imel za brezmadežnega Božjega svetnika,** in to toliko bolj, ker je o njem na splošno znano, da v njegovo sobo še nikoli ni stopila ženska noga. Seveda mu takšna nravna čistost prinese v njegovo kočo tudi marsikake odstotke, ki bi se gotovo zmanjšali, če bi končno kdo le lahko izdal, da je njegovo kočo vendarle enkrat onečistila noga dekleta, o katerem vendar ni mogoče vedeti niti tega, kdaj ima morebiti svoj nečisti čas.
6 **Cestninarju pa je vseeno, ali svet o njem govori črno ali belo**, njegovo hišo imajo zmeraj za najbolj nečisto, in sicer tako, da pravi Jud nikoli ne bo stopil vanjo, ker bi se v njej lahko onečistil za najmanj deset dni. Zato pa je cestninarju tudi vseeno, kaj ljudje govorijo o njem in njegovi hiši, in tako ravna svobodno po želji

svojega srca in si pri tem misli: Četudi sem velik grešnik in ves nepošten, bom pa kljub temu vendarle vsaj usmiljen, da bom nekoč tudi jaz lahko našel usmiljenje pred Bogom!
7 Povej Mi, Moj ljubi Jozue: Kateremu od obeh bi na koncu dal prednost?"
8 Reče Jozue smehljaje: "Oh, brez vseh zadržkov cestninarju; kajti če bi bili na svetu sami takšni puščavniki, bi bilo hudo za ljudi in kmalu konec človeškega življenja! Neumnega puščavnika z njegovo nravno čistostjo bi vsako uro mirno desetkrat pozabil! Resnično, če bi jaz lahko delil nebesa po smrti, tedaj bi bil puščavnik gotovo poslednji, ki bi mu odkazal zadnji prostor v najnižjih nebesih, in ne bi mi prišel više, dokler ne bi postal kakor cestninar! - Imam prav ali ne?"

209. O notranji nravni čistosti.

1 Rečem Jaz: "Popolnoma; tako namreč v resnici tudi je! In Jaz pravim, kdor ne bo kakor ta cestninar, resnično ne bo vstopil v Moje kraljestvo; kajti tudi Jaz vekomaj ne potrebujem nobene nravne čistosti brez ljubezni!
2 Da, svobodna, resnična, notranja nravna čistost z resnično, vse darujočo ljubeznijo do bližnjega velja pri Meni nadvse; toda takšna, kakor smo jo videli pri puščavniku, ni pri Meni vredna niti staterja. **Kdor je čist, naj bo samo čist v srcu pred Bogom, toda svet ne sme veliko vedeti o tem; kajti če ga svet hvali zaradi tega, lahko od Mene pričakuje le malo pohvale.**
3 Najboljše pa je, če človek zmeraj govori: `O Gospod, bodi milostljiv meni, grešniku!', in ne sodi o hudobiji nikogar, moli za svoje sovražnike in zmeraj dobro dela celo tistim, ki hudo o njem govorijo in mu morda celo prizadenejo hudo.
4 Resnično, kdor je takšen in tako dela, ni samo čist pred Menoj - in četudi bi imel nad seboj marsikak greh, v katerega ga je tu in tam prisililo njegovo meso - marveč je ob tem Moj popolni brat in z Menoj kralj nebes in vseh njihovih krasot! Kajti četudi meso kakšnega človeka pogosto dražijo hudobni demoni, pa njegova duša kljub temu zmeraj ostaja v Mojem duhu.
5 Saj se morajo pogosto tudi angeli spustiti v pekel, v mlakužo vseh pregreh, in ko se vrnejo, so spet tako čisti kakor poprej v najvišjih nebesih. In tako je neredko z Mojimi brati na tej zemlji: četudi se na zunaj včasih spustijo v pekel, da bi tudi tam ohranili Božji red in oblast Božje volje, pa kljub temu ostane njihova duša čista v povezavi z Mojim duhom v njej.
6 Skratka, kogar greh zelo poniža kakor našega cestninarja, ta je skozi greh kot angel samo za trenutek stopil v pekel, da bi tam ustvaril mir in red; brž ko pa se vrne, se mu ta zagnusi in njegova duša je čista kot poprej. Kogar pa kot grešnika ženejo njegovi

grehi samo v napuh, in če v napuhu ostane, je že hudič, pa če je na zunaj pred ljudmi videti še tako čist.
7 Vsem vam pa povem tudi tole: Kdor koli od grešnikov in grešnic pride v vašo hišo iskat pomoči, jim nikoli ne pokažite vrat, marveč jim pomagajte, kot da ne bi nikoli grešili; in šele potem, ko ste jim pomagali, morate uporabiti vsa sredstva, da bi grešnike v prihodnje poboljšali po poti ljubezni in resnice, toda tiste prave resnice, ki zmeraj izhaja samo iz ljubezni!
8 Prešuštnica je pri Judih po Mojzesu res grešnica, ki jo morajo takoj kamenjati, in sicer po najkrajši poti vsak, ki jo po dejanju prvi sreča. Jaz pa vam pravim: Tistega, ki sprejme begunko v svojo hišo in jo skuša rešiti dvakratno - duhovno in telesno - bom nekoč pogledal s prijaznim očesom, in njegova krivda bo pokopana v sipki pesek, katerega brazde zamete veter! Kdor pa vanjo vrže kamen, pa sam ni brez vsakega greha, ta bo moral nekoč pred Menoj prestati hudo sodbo! **Kajti kdor mi prinese nazaj, kar se je izgubilo, bo nekoč v nebeškem kraljestvu deležen velikega plačila; kdor pa sodi, četudi pravično po zakonu, bo nekoč tudi pravično in strogo sojen po Moji postavi!"**
9 Tu vpraša Cirenij: "Gospod, kar si zdaj povedal, je jasno in resnično, razen nečesa, kar mi je še nekoliko nejasno, in zato bi Te rad prosil za nekoliko natančnejšo razlago. Nejasno pa je..."
10 Rečem Jaz: "Nejasno je: Kako se more sicer čist človek zaradi greha, ki ga je storil s svojim telesom, spustiti v pekel, tam ustvariti red in mir in se končno spet povsem čist vrniti od tam.
11 Glej, to je čisto lahko razumeti, če le veste, kaj sta pravzaprav greh in pekel v ožjem, prav tako pa tudi v širšem pomenu! - Zato bom poskusil ta dva pojma približati vašemu razumevanju, in pri tem dobro pazite z vso svojo dušo!"

210. Bistvo materije in duše

1 (Gospod): "Glejte, telo je materija in sestoji iz najbolj grobih pradušnih substanc, ki jih je oblast in modrost večnega Božjega duha prisilila v tisto organsko obliko, ki v vsem bistvenem najbolj ustreza svobodnejši duši, ki prebiva v takšni telesni obliki.
2 Duša, ki prebiva v telesu, pa v začetku ni veliko čistejša, kakor njeno telo, ker tudi ona izvira iz nečiste praduše padlega Satana. Telo za še nečisto dušo pravzaprav ni nič drugega kakor nadvse modro in predobro in smotrno narejen očiščevalni stroj.
3 V duši pa že prebiva čista iskra Božjega duha, iz katerega prejema v glasu vesti pravo zavest o sami sebi in o Božjem redu.
4 Poleg tega je telo navzven opremljeno z vsakovrstnimi čuti in lahko sliši, vidi, čuti,

voha in okuša; tako dobiva duša sporočila iz zunanjega sveta, dobra in resnična, slaba in lažna.
5 Iz sodbe duha, ki prebiva v njej, kmalu v sebi čuti, kaj je dobro in kaj slabo; po drugi strani pa tudi z zunanjimi čuti svojega telesa izkuša dobro in slabo, blagodejno in boleče in druge vtise, povrh tega pa Bog po izrednem razodetju od znotraj in po besedi od zunaj, kaže duši pot Božjega reda.
6 Tako opremljena se je duša docela sposobna sama svobodno odločati po zlahka razpoznavnem Božjem redu, kar drugače niti ne more biti, ker drugače duša sploh ne bi mogla doseči večno trajajočega, v sebi sklenjenega, pa vendar svobodnega obstoja.
7 Kajti vsaka duša, ki hoče dalje obstajati, se mora z danimi ji sredstvi sama za svoj nadaljni obstoj oblikovati in tako rekoč izgrajevati, sicer lahko na koncu deli usodo telesa, ali pa kot tričetrtinsko še neizoblikovana zapusti telo, ki kot popolnoma pokvarjeno ni več sposobno za nadaljnje in dokončno oblikovanje duše, in tedaj bo prisiljena nadaljevati svoje izpopolnjevanje v veliko manj udobnem stroju navadno zelo žalostno in boleče.
8 Telo pa je, ker je sestavljeno iz samih delov, ki so še globoko v sodbi in zato umrljivi, pri vsakem človeku in za njega pekel v najožjem pomenu; materija vseh svetov pa je v najširšem pomenu pekel, v katerega je človek po svojem telesu dan.
9 Kdor skrbi za svoje telo, očitno skrbi tudi za svoj pekel, ter hrani in redi svojo sodbo in svojo smrt do svojega propada.
10 Telo sicer mora dobiti določeno hrano, da je zmeraj sposobno ustrezno služiti duši za visoke življenjske cilje; toda kdor preveč strahoma skrbi za telo in poleg tega skoraj dan in noč nezadovoljen gara in se peha, očitno skrbi za svoj pekel in svojo smrt.
11 Če telo spodbuja dušo, da se za njegovo čutno zadovoljitev na vse pretege napreza, to zmeraj izvira od številnih nečistih naravnih ali nesvobodnih duhov materije, ki v bistvu pravzaprav sestavljajo telo. **Če duša preveč uboga zahteve telesa in po njih ravna, se povezuje z njimi in se na ta način spušča v svoj pekel in v svojo smrt. In če duša tako ravna, greši proti Božjemu redu v sebi.**
12 Če duša z ljubeznijo in užitkom vztraja pri tem, je prav tako nečista kot najbolj nečisti in sojeni duhovi njenega telesa, ostane tako v grehu, s tem pa v peklu in v smrti. Četudi na svetu živi naprej, tako kakor njeno telo, pa je kljub temu toliko kot mrtva, občuti smrt v sebi in se je zelo boji. **Kajti duša lahko v tem svojem grehu in peklu počne kar hoče, pa kljub temu ne more najti življenja, čeprav ga ljubi nadvse.**

13 Vidite, v tem je tudi vzrok, zakaj tisočkrat tisoči ljudi o življenju duše po smrti njenega telesa vedo prav tako malo kakor kamen, ki leži na poti; in če jim o tem kdo kaj pove, se kvečjemu smejijo ali pa se celo razjezijo, poženejo modreca skozi vrata in ga pošljejo divjim svinjam predavat nauke, za katere so prepričani, da niso nič drugega kakor neumnosti in laži!
14 In vendar naj bi vsaj do svojega tridesetega leta vsak človek toliko končal oblikovanje svojega jaza, da bi se popolnoma zavedal naslednjega najsvobodnejšega, preblaženega življenja po telesni smrti in bil prepričan o njem tako trdno, kot je orel o svojem letu visoko pod vedrim nebom!
15 Toda kako daleč od tega so ljudje, ki komaj začenjajo vpraševati o tem! In kako daleč potem šele tisti, ki nočejo o tem niti slišati in imajo takšno vero celo za neumnost, ki je vredna komaj vedrega smeha! - Takšni ljudje so torej vse svoje zemeljsko življenje v najhujšem peklu in že v popolni smrti.
16 Lahko pa, da se je kakšna duša že popolnoma očistila, pa ji je pogosto kljub temu dano veliko časa za očiščenje njenega še zmeraj nečistega telesa in njegovih duhov, s čimer si lahko ves plemenitejši telesni del končno tudi pridobi nesmrtnost iz duše in bo takoj po smrti najbolj grobega dela svojega bitja z dušo vred obujen za njeno okrepitev.
17 Pri takšnih že čistih dušah se potem tudi dogaja, da vendarle tu in tam, ko njihov pekel, to se pravi telo, nastopi še zelo poželjivo, za kratek čas stopijo v takšen njihov lastni pekel, z drugimi besedami povedano, vstopijo v poželenje telesa in njegovih duhov. Takšne duše pa se potem ne morejo popolnoma omadeževati, marveč so nečiste samo tako dolgo, dokler se zadržujejo v mlakuži duhov svojega telesa, kjer pa ne morejo dolgo vzdržati in se kmalu vrnejo v svoje popolnoma čisto stanje, v katerem so potem spet tako čiste, kakor da se ne bi nikoli omadeževale. Ob tem pa so v svojem peklu za nekaj časa vzpostavile mir in red in se lahko potem spet toliko bolj nemoteno gibljejo in krepijo v svetlobi svojega duha.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 2